Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 50 - 13 DECEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

**Kijken, Bobo, mag gerust.
Had je soms wat jam gelust?
Als je vingertje maar niet
Stiekem in de jampot schiet!**

Om te zoeken en te kleuren: twee lege jampotten en een lepel!

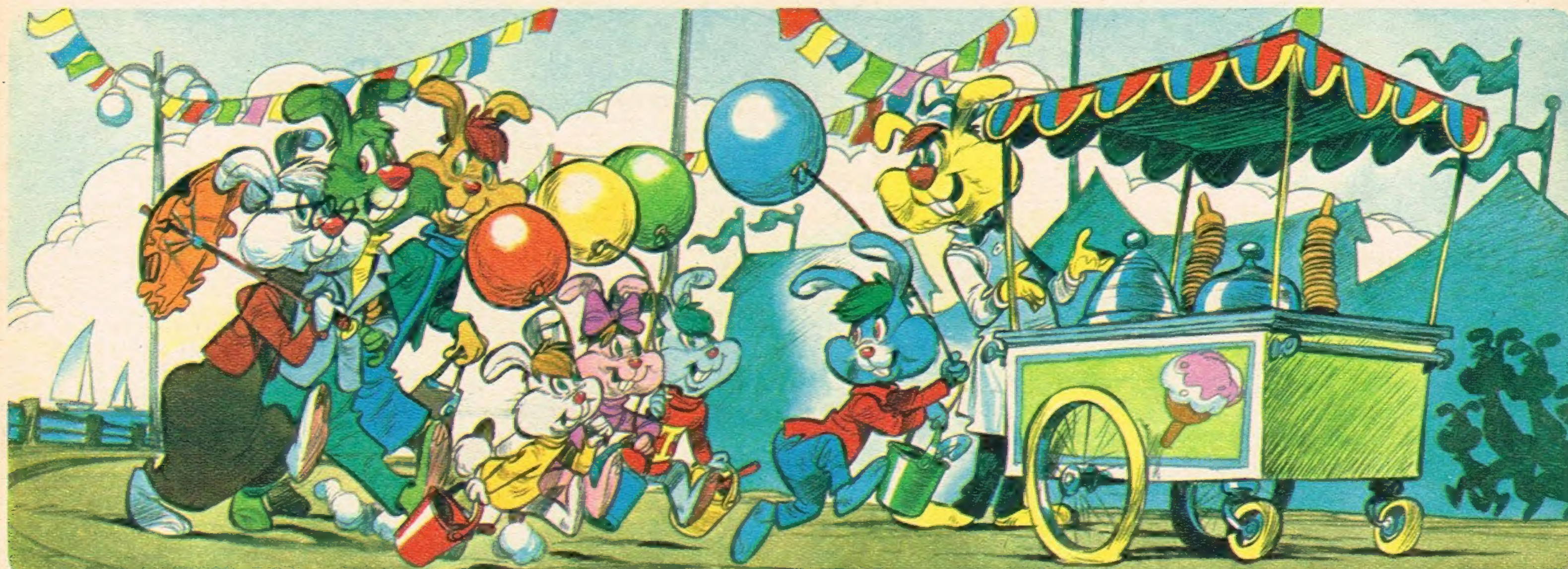
VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

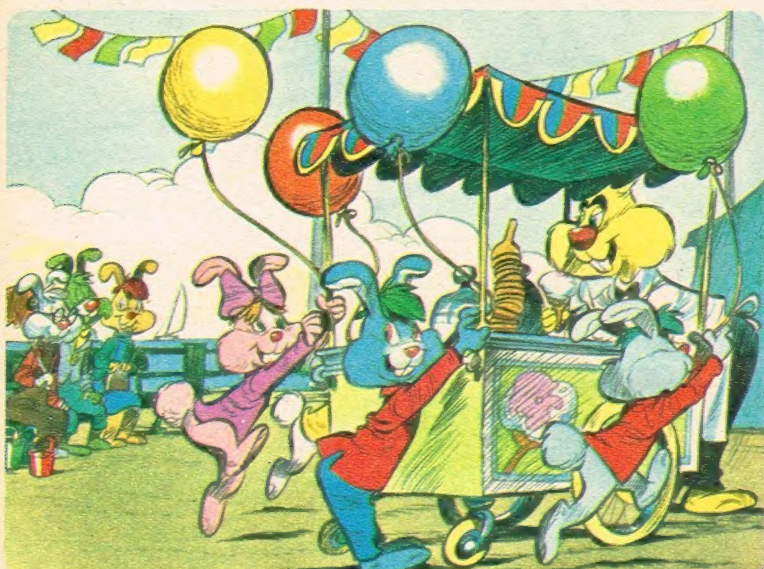

Bobo Konijn en zijn

1. Kijk eens wie hier allemaal op het plaatje staan: oma, papa en mama Konijn, Krabbel, Boemsi en Tsjoek-Tsjoek en daarvóór, vlak bij de ijscokar: Bobo! Het is een beetje feest. Ze hebben alle vier een ballon en een emmertje met schepje gekregen. „Mag ik op een ijsje trakteren?" vraagt Bobo aan papa Konijn.

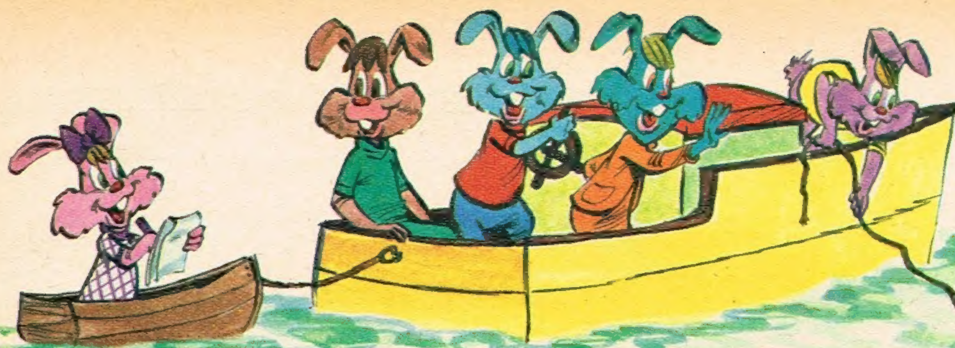
2. Bobo heeft zijn spaarpot meegenomen en hij kan de ijsjes dus zelf betalen. „Wat zal het zijn, jongeheer Bobo?" vraagt het ijskonijn. „Ik had graag zeven ijsjes," zegt Bobo. Papa, mama en oma hebben in de buurt een bankje opgezocht. Nu kunnen ze even uitrusten van de wandeling. „Zeker wel," zegt het ijskonijn.

3. De konijnekinderen hebben hun emmertjes bij het bankje neergezet. Ze willen hun handen vrij hebben voor de ijsjes. De ballon binden ze vast aan de stangen van het ijscokarretje. Dat heeft slimme Bobo uitgedacht. Het ijskonijn schept het ijs in de wafelbekertjes. Het ziet er heerlijk uit. Dat wordt weer smullen!

4. Bobo, Krabbel en Tsjoek-Tsjoek dragen ieder twee ijsjes. Een voor zichzelf en een voor de konijnen op het bankje. Boemsi is nog zo klein. Die heeft genoeg aan haar eigen ijsje. „Dank je wel, Bobo," zeggen ze allemaal. Dan beginnen ze haastig te likken. Het zonnetje schijnt en daardoor gaat het ijs gauw smelten.

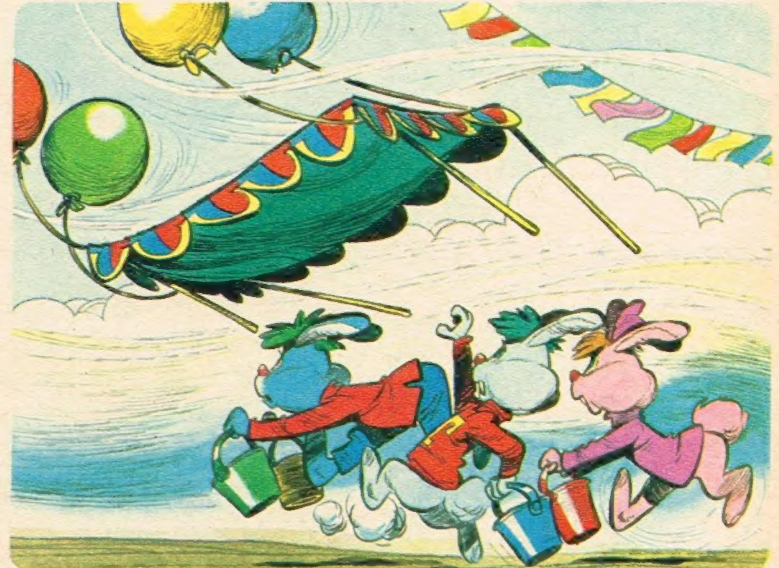

vrolijke familie

5. Maar wat gebeurt er met het ijscokarretje? De vier ballonnen hebben de stangen losgetrokken. Nu vliegen ze de lucht in en ze nemen het linnen dakje van het karretje mee. „Help, help!" schreeuwt het ijskonijn. „Als de zon op mijn karretje schijnt, gaat al het ijs smelten. Ik moet mijn dakje terug! Help, help, help!"

6. „Dat is onze schuld," schrikt Bobo. „Kom, Krabbel en Tsjoek-Tsjoek!" Van de haast slikken ze hun ijsjes vlug door. „Pak je emmertje," roept Bobo met een volle mond. „We moeten het dakje te pakken krijgen en naar het ijskonijn terugbrengen. Lopen, jongens!" Daar rennen ze met hun drietjes achter de ballonnen aan.

7. Maar het is te hoog. Ze kunnen er niet bij, hoe ze hun pootjes ook uitrekken. „Mik je emmertje op het dakje!" brult Bobo. „Dan wordt het dakje zwaar en dan komt het naar beneden. Een, twee, hupla, nu jullie!"

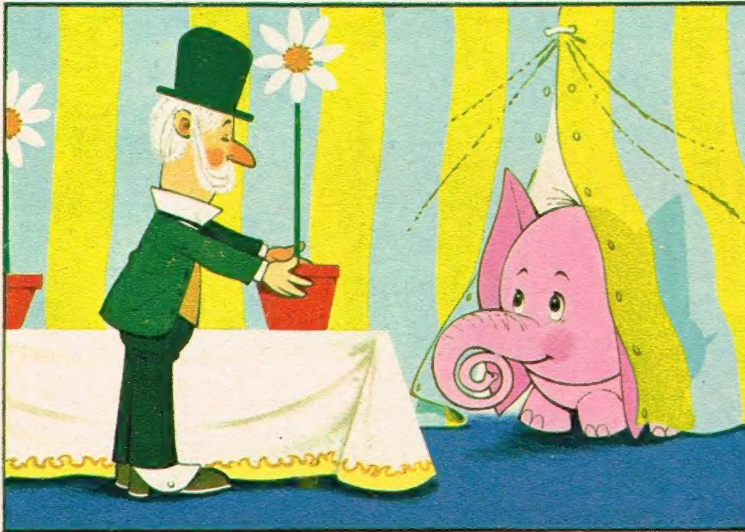
8. Ook Tsjoek-Tsjoek en Krabbel hebben hun emmertje nu op het linnen dakje gegooid. Ja, hoor, dat helpt. Het zakt al omlaag, want met de emmertjes erop is het te zwaar voor de vier ballonnen. Gelukkig maar!

9. Ze brengen het afdakje vrolijk naar het ijskonijn terug. Dan knopen ze hun ballonnen los en zeggen nog: „Pardon voor de schrik, ijskonijn!" „Het is al over," lacht het ijskonijn. „Dag, jongens, en nog een prettige dag samen!"

SIMMIE SUIKER

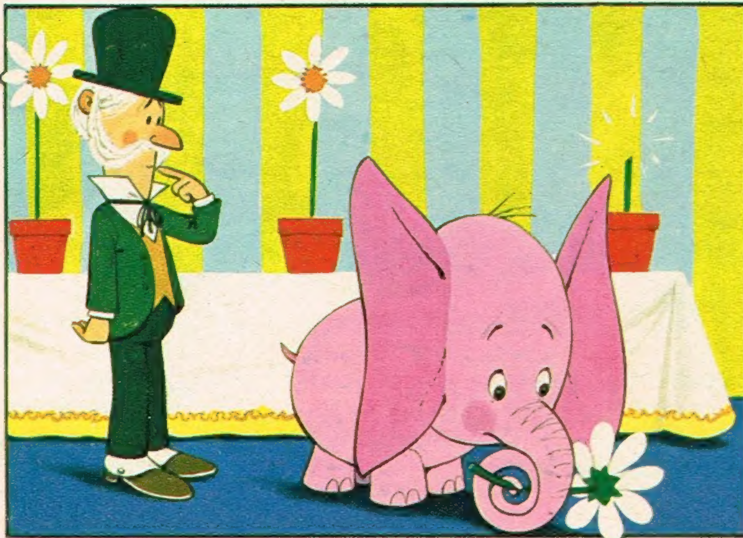
HET OLIFANTJE MET DE LANGE SLURF

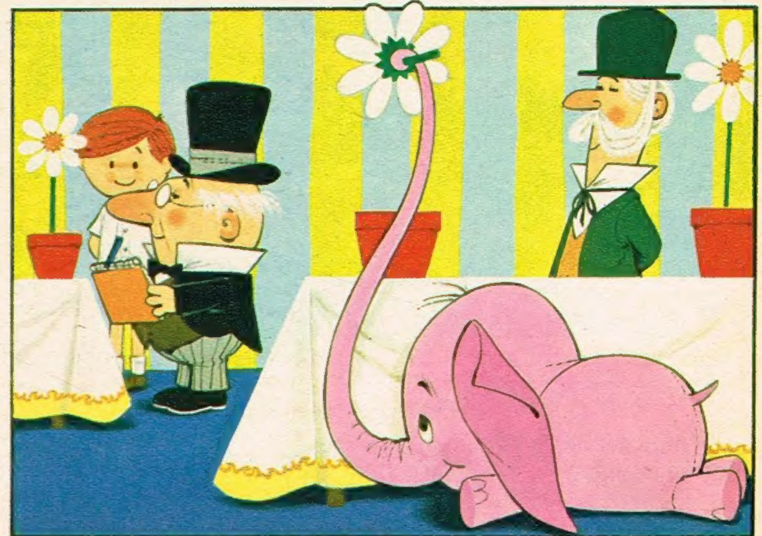
1. In de stad staat een grote tent. Wat zou hier te zien zijn? denkt Simmie, het olifantje met het roze vel. O, daar staat een meneer met een bloempot. Die pot is voor de tentoonstelling.

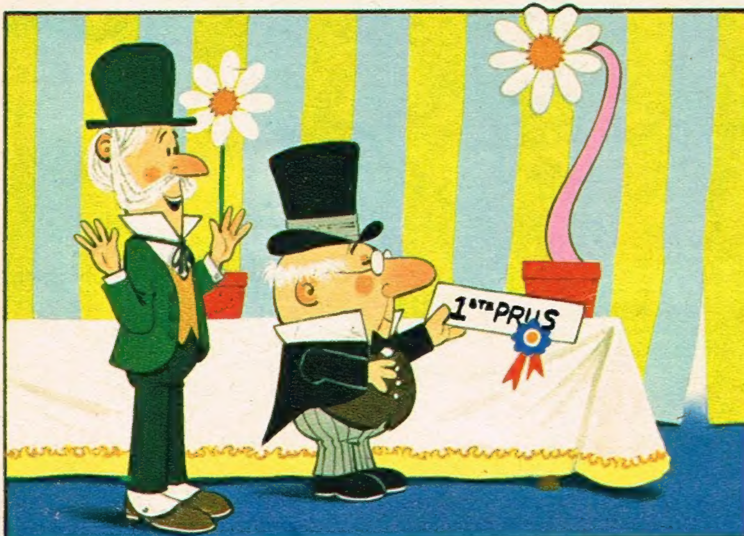
2. Tegelijk met Simmie Suiker is ook de boze wind de tent binnengekomen. Hij blaast tegen de bloem. Krak, doet de steel. De meneer schreeuwt: „Nu is mijn mooie bloem gebroken, ach, ach!"

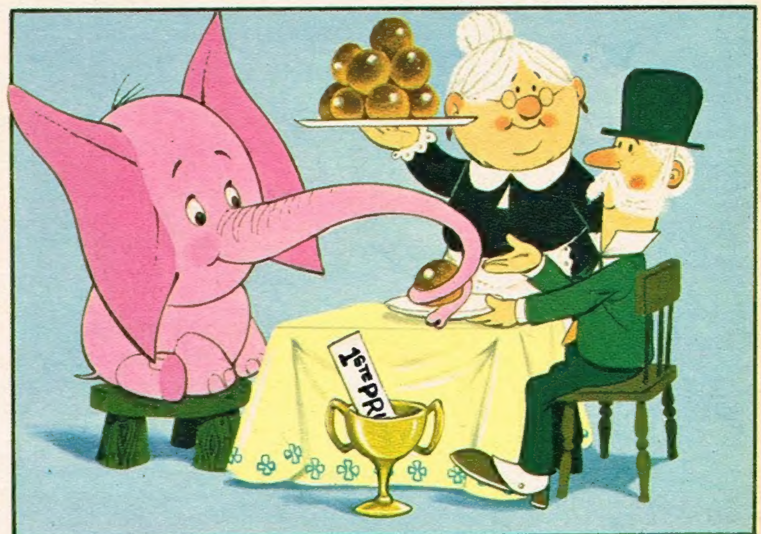
3. „Ik had nog wel een prijs willen winnen met mijn mooie bloem," zucht de meneer. „Stil maar, ik zal u helpen," zegt Simmie Suiker. Hij pakt de bloem met zijn lange slurf beet.

4. „Ik ga achter de tafel zitten en hou de bloem met mijn slurf omhoog," fluistert Simmie. „Ssst, niet laten merken dat ik er zit, hoor. Het komt best in orde. Geloof me maar!"

5. „Wat een bijzondere bloem met die roze stengel," zegt de baas van de tentoonstelling. „Die heeft de eerste prijs verdiend!" De eerste prijs is een zilveren beker. Dat is niet mis!

6. Nu mag Simmie Suiker met de meneer krentenbollen gaan eten. Het olifantje met het roze vel is dol op krentenbollen! Zijn er nog meer slimme dingen te doen? vraagt Simmie.

Nee, vandaag niet. Misschien *VOLGENDE WEEK.*

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Vandaag hebben we een lief meisje en een mooie hond om over te schrijven. Je doet toch zeker mee?

bello

het bad van bello

loes droogt hem af

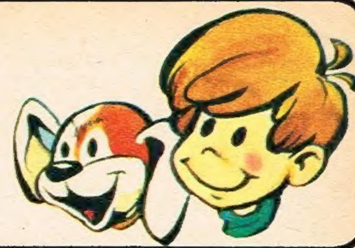
bello moet in bad

dat was fijn, zegt bello

OOM STUNTEL GAAT FILMEN

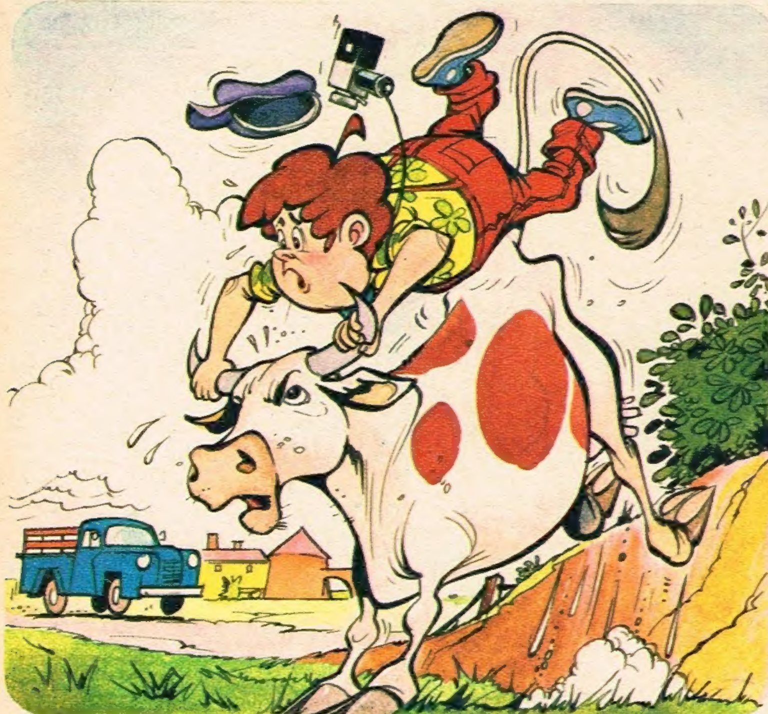
1. „Ik ga eens een fijne film maken van mijn neef Heintje," zegt oom Stuntel tegen zichzelf. „Heintje op de fiets, dat kan leuk worden. Maar ik zeg er niets van. Ik doe het zonder dat hij het merkt. Anders trekt hij natuurlijk zijn gezicht in de plooi en dan is het mijn Heintje niet meer. Wacht, ik kruip weg achter de heg."

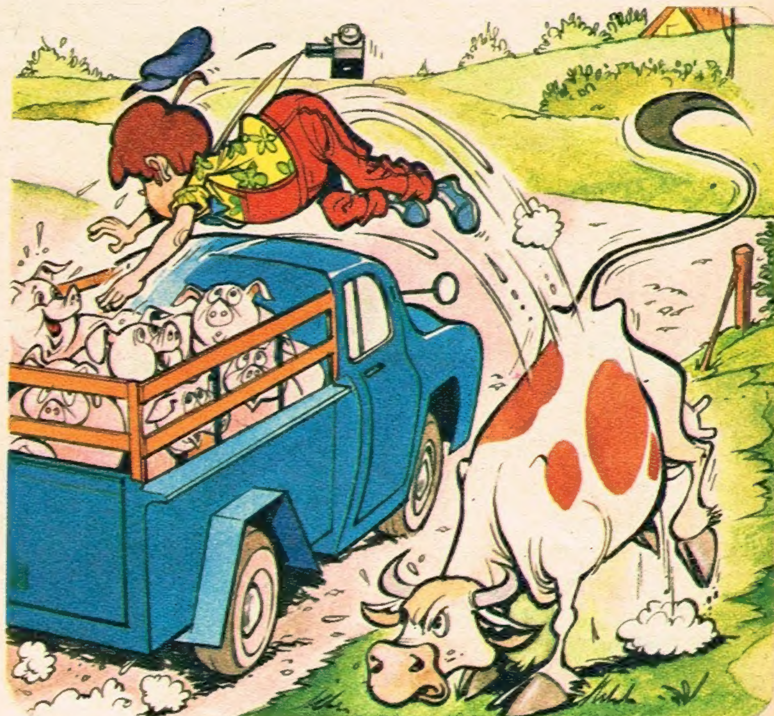
2. Oom neemt een sprong om over de heg te komen. Maar hoe kon hij nu weten, dat achter de heg een dikke koe staat? Boe-oe-oe!

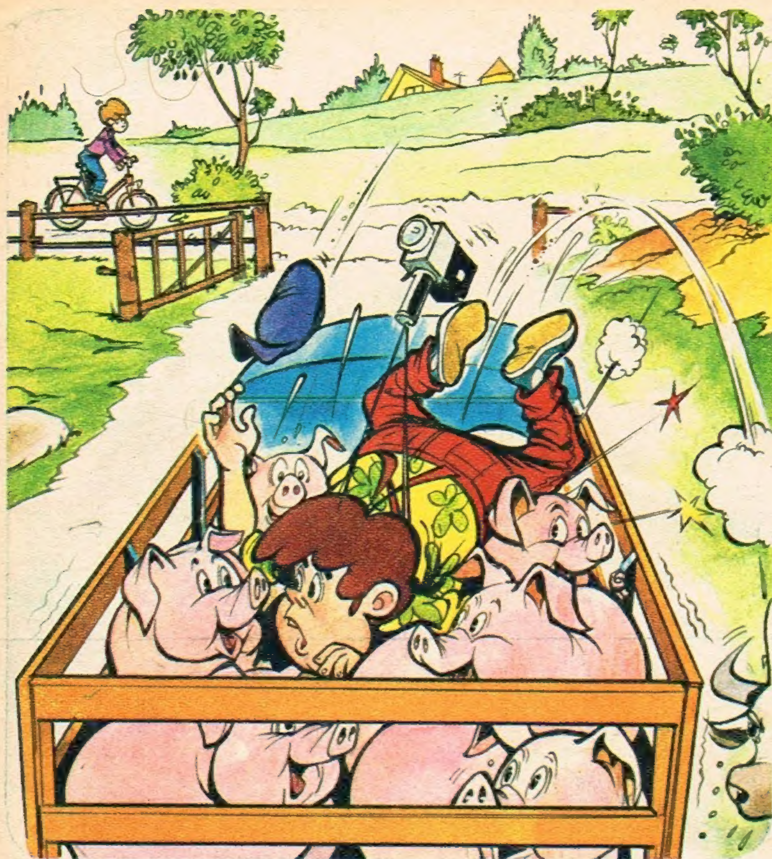
3. Oom komt precies op de rug van de koe terecht. Maar goed dat hij zijn filmtoestel aan een riem over zijn schouder draagt. Anders had hij het van schrik uit zijn handen laten glippen. Boe-oe-oe!

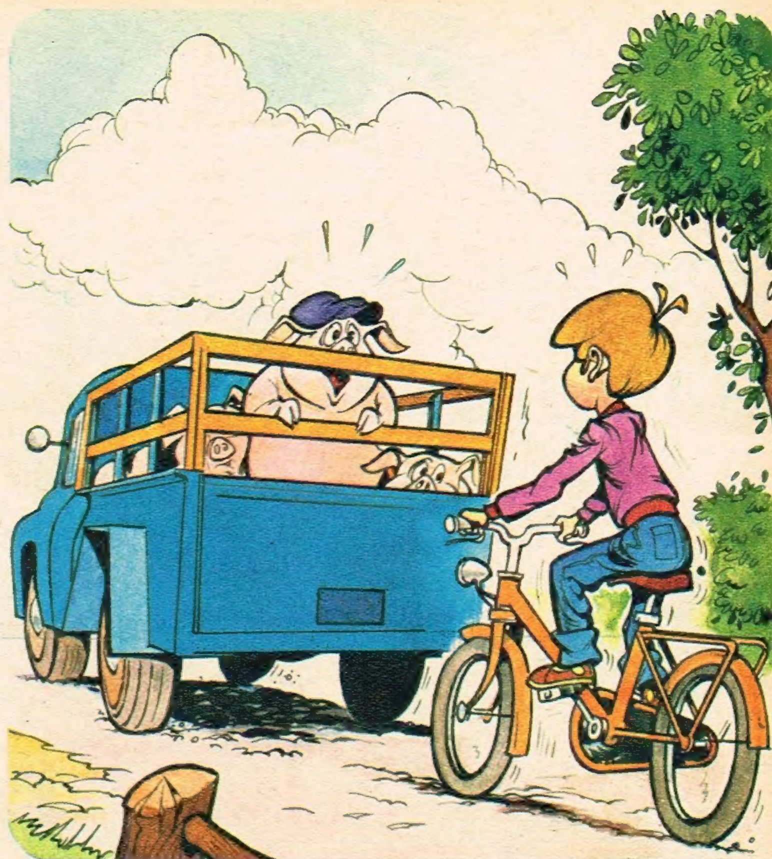
4. De koe slaat op hol, zó is ze geschrokken. Oom kan haar nog net op tijd bij de horens grijpen. Zo, nu valt hij er tenminste niet af. „Niet bang zijn, koe, ik doe je geen kwaad, het was per ongeluk!" roept oom Stuntel. Maar de koe snuift en briest. Ze springt over de berm en rent naar de weg. Helemaal van streek.

5. Daar komt juist een vrachtauto vol met biggen aangereden. Als we daar maar niet tegenop botsen, denkt oom verschrikt. Maar de koe gooit plotseling haar achterpoten in de lucht. Oom vliegt omhoog en schiet als een pijl uit een boog in de auto bij de varkens. Knorknorknor, doen de varkens, wat krijgen we nu?

6. „Dag, varkens," zegt oom, terwijl hij op zijn buik ligt te spartelen. „Neem me niet kwalijk dat ik zo bij jullie binnen kom vallen, maar dat is de schuld van die domme koe. Ik hoop maar dat jullie niet zo dom zijn. Ginds komt mijn neefje Heintje aan en die wil ik filmen, zonder dat hij het merkt. Snappen jullie dat?"

7. Een van de varkens gaat op zijn achterpoten op de uitkijk staan. Heintje fietst lachend achter de auto en ziet niet dat oom Stuntel achter de rug van het varken is weggekropen. „Hoy, varken!" roept Heintje, „ga je naar de veemarkt in Den Bosch? Doe je ze daar de groeten van mij?" „Knorknor," zegt het varken.

8. Heintje weet nog veel meer tegen de varkens te vertellen. Hij heeft zijn gezicht helemaal niet netjes in de plooi getrokken. Hij kijkt juist erg ondeugend, omdat hij de varkens een beetje voor de gek houdt. „Zoemmmzoemmmzoemmm, doet het filmtoestel van oom Stuntel plotseling. Heintje is verbaasd. Wat is dat?

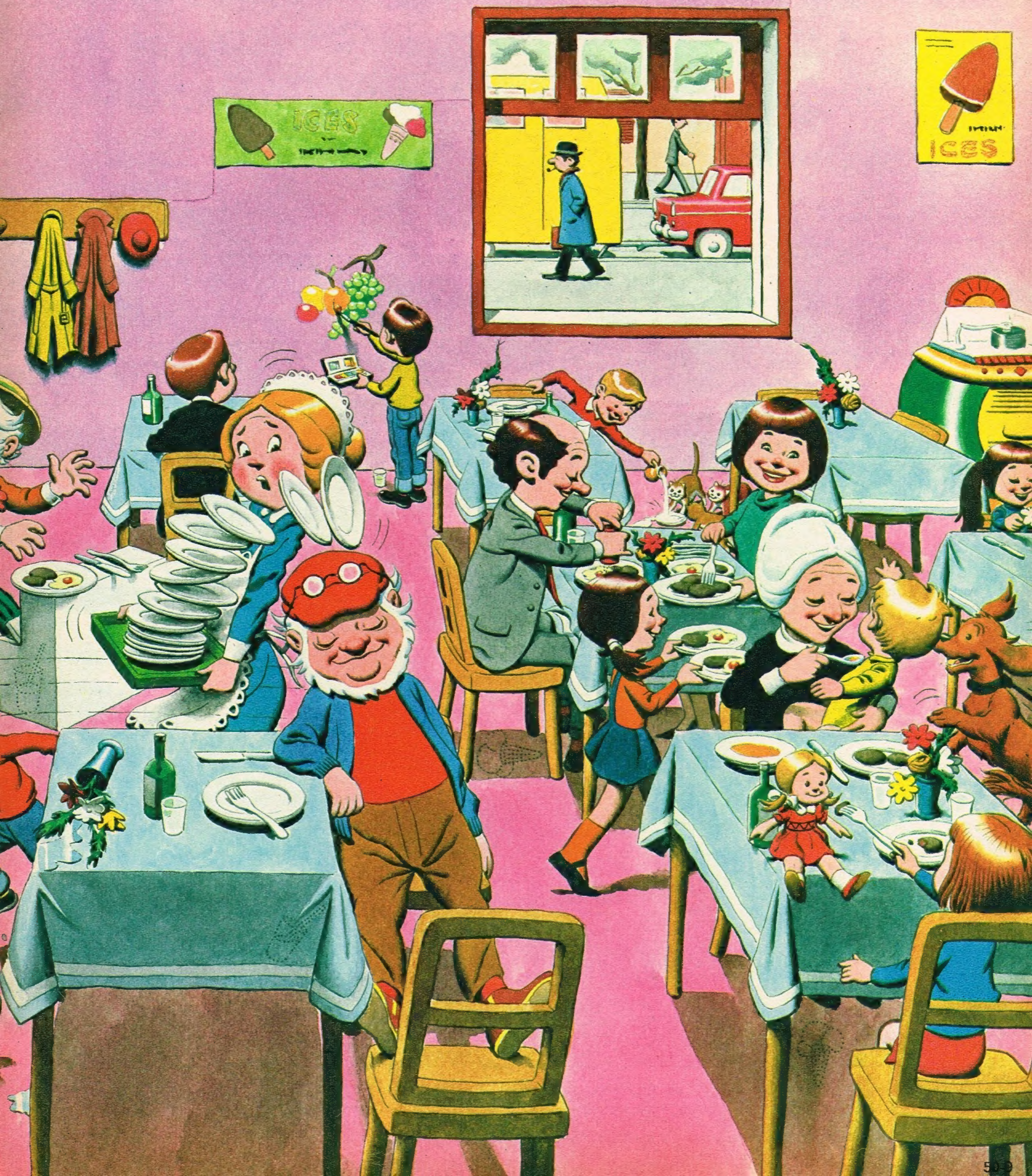
9. Ha, daar komt warempel oom Stuntel achter de rug van het varken uit. „Ik heb je gefilmd, Heintje. Nu kan iedereen zien hoe mooi jij tegen varkens praten kunt," lacht hij. Het lijkt wel of de varkens Heintje uitlachen. Nu houden ze hém voor de gek, in plaats van andersom. Ik wil die film weleens zien. En jij?

We wonen allemaal in een gele caravan

De kok van het café „De Gouden Sauskom" heeft het opeens erg druk. En geen wonder. Daarjuist is de gele caravan voor zijn deur gestopt en de hele familie Zonnemans is binnengekomen om een hapje te eten. Mama hoeft vandaag niet te koken. Zie je hoe vrolijk ze bij papa aan het tafeltje zit. „Niet koken en geen afwas!" lacht ze.
„Een hapje voor baby Janneman," zegt oma, die aan een ander tafeltje zit. „Een hapje voor de pop," zegt Lucie haar na. Wiesje zit aan een tafeltje bij de juke-box. Ze ruikt aan de bloemen in het vaasje. Wiesje is dol op bloemen. Marjo komt naar haar toe. Ze draagt twee borden met eten. Een voor haar en een voor Wiesje. Tip de hond probeert intussen een stukje eten van oma's bord te pakken. Foei Tippie, laat dat!
Peter zorgt dat zijn drie poesjes in het café niets te kort komen. Bas mag van de baas van het café een druiventros op de muur schilderen. Het café is opeens echt gezellig geworden. Oom Wim heeft zijn piano meegebracht en speelt een vrolijk wijsje.
Loekie en Anja, die aan de bar zitten, bengelen met hun benen op de maat en ze slaan erbij met hun lepel op hun bordje.
Opa is in slaap gevallen. Maar hij zal nu gauw wakker schrikken. De tweeling heeft met hun gestoei de dienster aan het schrikken gemaakt. Ze laat een hele stapel borden vallen.
Dat is niet zo mooi. Papa Zonnemans moet ze betalen!

Zoek drie ijsjes en drie bekertjes in deze plaat. Niet van de ijsjes likken, want ze zijn van papier!

ICES
ICES

OOGJES OPEN - MONDJES DICHT

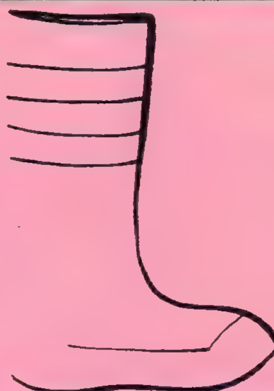

Zijn deze vier Indianen precies hetzelfde? Bekijk ze maar eens goed van top tot teen. En wijs maar aan wie anders is.

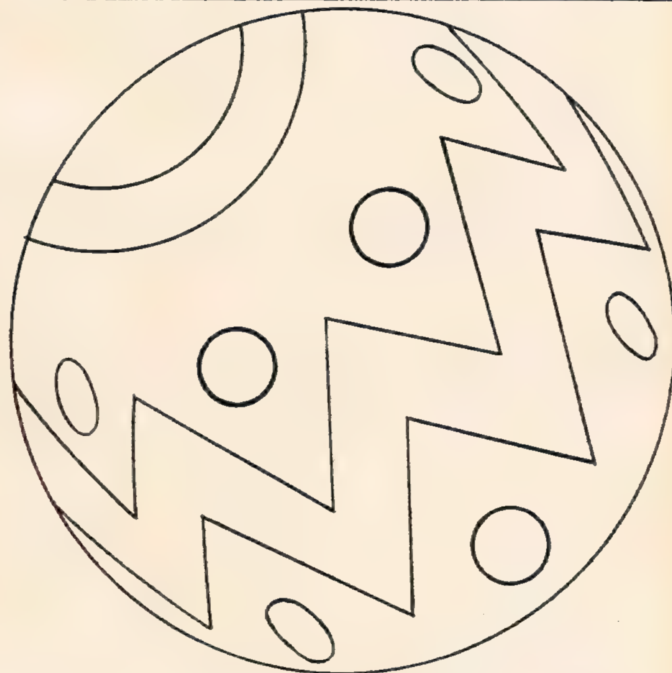
Wiesje moet naar school. Jetje gaat naar de snoepwinkel. Riki mag bij de kiosk een nieuwe Bobo kopen. Maar wie is Wiesje, wie is Jetje en wie is Riki. Je kunt het uitvinden, als je met je vinger langs de lijntjes gaat.

WERK AAN DE WINKEL

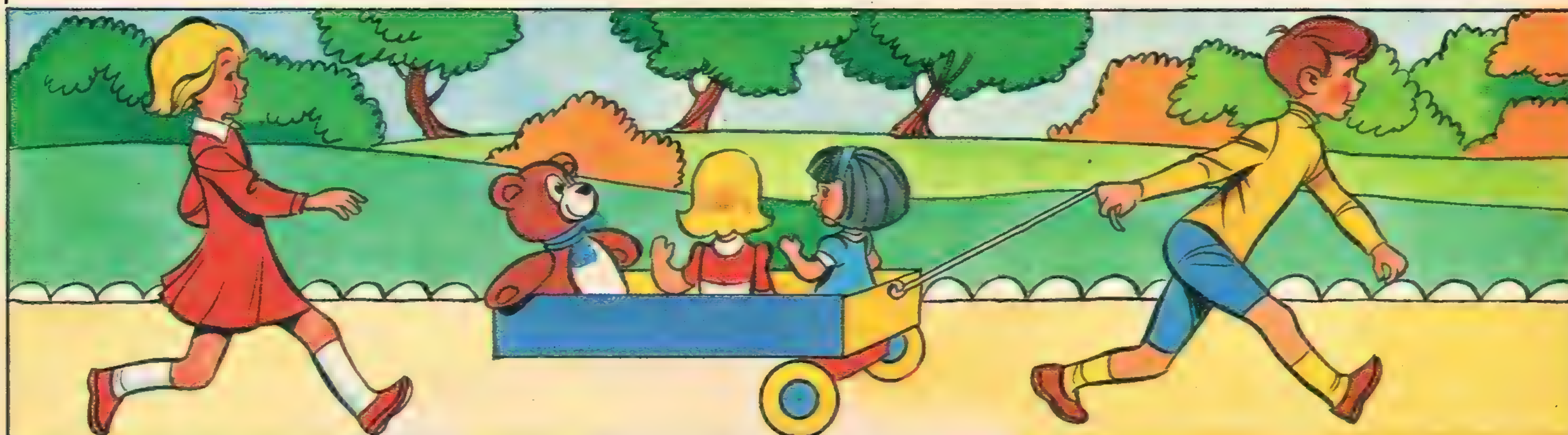

Eén laarsje is te weinig. Maak jij de andere drie in orde? Dan kun je ze alle vier kleuren!

Kaatsebal, ik kleur je al. Wie weet hoe mooi het worden zal!

Hoe kan dit karretje nu rijden? Daar moet een timmerman aan te pas komen. Of kun jij het met je potlood wel klaarspelen?

3

HET WATERDRAAKJE IN HET MEER VAN MIENEMUTTE

Op het meer van Mienemutte kon je heerlijk roeien en zeilen. Het was er zomers dan ook altijd erg druk. De mensen die vakantie hadden wilden graag op het water zijn. Maar niemand van die mensen wist, dat diep in het meer van Mienemutte, helemaal op de modderige bodem, een waterdraakje woonde. Het waterdraakje was een griezelig beest met haren op zijn poten, schubben op zijn lijf en sprieten op zijn kop. Het kon ook een beetje toveren. Maar daar was hij eigenlijk te lui voor. Hij zat altijd maar in de modder en liet zich nooit zien. Op een keer waren Erik en Erna in hun rubberbootje het meer op gegaan. Ze konden allebei goed zwemmen, dus pappie en mammie vonden het goed.

„Kijk eens!" riep Erna, „daar drijft een kleine zeilboot. Een speelgoedbootje! Het is zeker te ver van de kant afgedreven?"

„Laten we het uit het water vissen, dan kunnen we het naar de baas van het botenhuis brengen," stelde Erik voor. Ze roeiden er naar toe, maar toen ze heel dicht bij het bootje gekomen waren, zagen ze tot hun verbazing, dat er een piepklein mannetje in zat. Hij droeg een wit broekje, een blauwe trui, maar hij had geen kousen of schoenen aan.

Eerst dachten ze dat het een kabouter was. Maar hij had geen baard.

Het mannetje zwaaide met beide armpjes.

„Dag! riepen Erik en Erna. „Wie bent u eigenlijk?"

„Och, kindertjes," riep het mannetje, „wat ben ik blij dat er eindelijk iemand is die me opmerkt. Ik ben meneer Jansen en ik was hier op vakantie net als jullie!"

„Haha, meneer!" lachte Erna, „u bent toch wel een erg klein meneertje!"

„Maar ik was altijd een gewone, grote meneer," schreeuwde het mannetje. „Ik ben betoverd door het waterdraakje!" Erna tuimelde van schrikt bijna uit het rubberbootje. Ze begon te gillen: „Laten we weggaan, ik wil niet meer op het meer van Mienemutte, als er een waterdraakje in zit!"

Maar Erik zei: „Doe niet zo flauw. Je kunt die betoverde meneer niet in de steek laten! Waarom bent u eigenlijk betoverd? Hebt u het waterdraakje soms boos gemaakt?"

„Nee... uh... ja," zei meneertje Jansen. „Het zit eigenlijk zo. Ik was aan het zeilen, toen er opeens een akelig gek beest, met schubben op zijn lijf, haren op zijn poten en allemaal sprieten op zijn kop op mijn boot sprong. Hij snoof en hoestte, hij proestte en nieste, ik zag meteen dat hij vreselijk verkouden was.

„Geef me een rolletje drop!" schreeuwde hij.

Maar ik had geen drop! Toen zei het waterdraakje: „Als je me geen dropjes geeft, zal ik je betoveren met je boot en al. Ik maak je zo klein als een speelgoedpoppetje in een speelgoedboot. En je wordt pas groot, als je me een rolletje drop gebracht hebt. Ik woon midden in het meer. Precies bij dat groene blad, dat daar drijft. Als je het rolletje daar in het water gooit, komt het vanzelf bij me thuis." Erik en Erna hadden met witte gezichtjes zitten luisteren. Ze begrepen het al: meneer Jansen was betoverd en hoe moest hij nu aan een rolletje drop komen?

„Mama heeft wel een rolletje drop, we gaan het gauw halen," riep Erna. En ze roeiden haastig naar de kant. Ja, heus waar, Erna en Erik hebben dat betoverde meneertje gered. Zo gauw ze het rolletje drop in het water hadden gegooid, kwam het proestende draakje boven. Hij nieste drie keer in de richting van het speelgoedbootje en dat begon onmiddellijk te groeien. Het mannetje groeide mee tot hij weer gewoon meneer Jansen was. Toen de mensen het verhaal hoorden, durfden ze niet meer op het meer van Mienemutte te gaan varen. De dapperste mannen uit het dorp gingen in een roeiboot op zoek naar het waterdraakje. Maar hoe ze ook dregden en zochten, ze vonden het waterdraakje niet. Het was zeker te diep weggekropen in de modder.

Na een poosje zei iedereen: „Laten we het toch maar weer proberen." Ze gingen gezellig in hun zeil- en roeibootjes het water op. Maar wel namen ze altijd voor de zekerheid een rolletje drop mee. Je kon nooit weten of het waterdraakje in het meer van Mienemutte nóg eens verkouden zou worden.

GA JE MEE NAAR

1. Pukkie, de kleine sprookjesjongen, heeft een vliegmachientje, dat hij op kan draaien en dat dan vanzelf de lucht in gaat. Dat vliegtuigje is zijn liefste speelgoed.

2. Trots kijkt Pukkie het na, als het de lucht in snort. In de verte komt een kleine fee aanlopen. Het is Wanda, de vriendin van Pukkie. Ik zou best een vriendinnetje als Wanda willen hebben. Ze heeft een toverstokje. Nou, dat is even gemakkelijk! Als Pukkie in nood zit, kan Wanda hem altijd helpen. Maar nu is Pukkie zo druk bezig met zijn vliegtuigje, dat hij Wanda niet eens ziet. Het vliegtuigje gaat met een boog tussen de bomen door. Waar gaat het heen?

3. In de boom zit mevrouw Adelaar. Pukkie ziet tot zijn schrik dat het vliegtuigje boven op haar kop terechtkomt. Vlug klimt hij in de boom. „Mevrouw Adelaar, u hebt mijn vliegtuig op uw hoofd!" roept hij. „Stil, jongen," zegt mevrouw Adelaar, „zie je niet dat mijn kindertjes slapen!" Ongeduldig schudt ze haar kop.

4. Het vliegtuigje schiet van haar hoofd. Pukkie wil het grijpen, maar hij is niet voorzichtig genoeg. Als je in een hoge boom zit, moet je je goed vasthouden. Anders kun je best een arm of een been breken. Maar kleine, domme jongens als Pukkie denken daar niet aan. En daarom valt hij, hoepla, van de tak.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

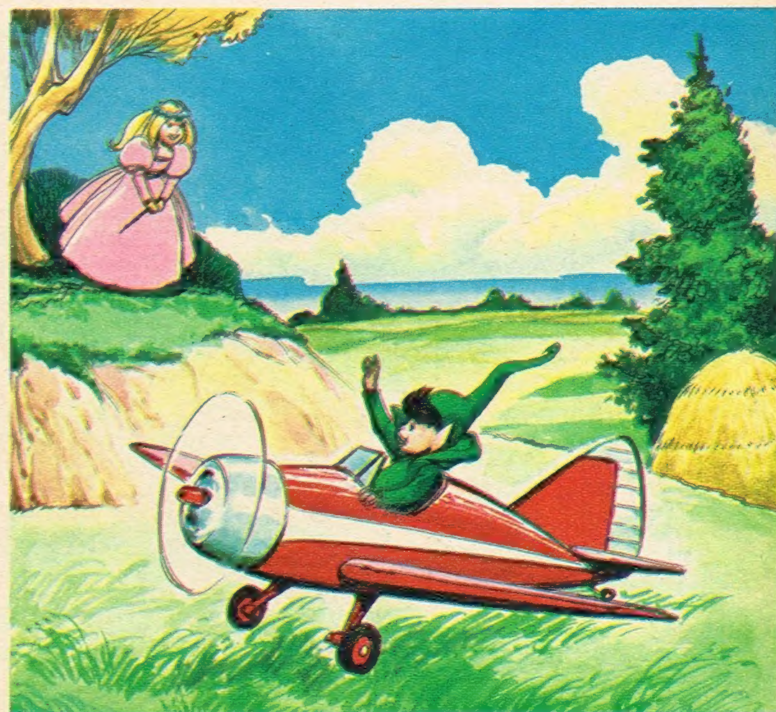
SPROOKJESLAND?

5. Gelukkig dat Wanda juist onder de boom is aangekomen. Ze ziet wat er gebeuren gaat. Daarom zwaait ze haar toverstokje heen en weer en zegt een toverspreuk. Er verschijnen kleine sterren om het vliegtuigje. Daar gaat iets mee gebeuren. Let maar eens op. „Help, help!" brult Pukkie en hij zwaait met armen en benen.

6. Floep, opeens komt hij keurig op het bankje van een vliegtuig terecht. Het is zijn eigen speelgoedvliegtuigje. Wanda heeft het groot getoverd, zodat het Pukkie op kon vangen. Nu vliegt de kleine sprookjesjongen keurig naar beneden. Dat is even een heerlijk tochtje! Pukkie vindt het prachtig, hoor!

7. Hij vindt het jammer dat hij zo vlug op de grond terechtkomt. „Laat mijn vliegtuigje nog een poosje zo groot, Wanda," roept hij. „Niks, hoor," zegt Wanda. „Ik wou met jou gaan spelen en als jij in dat vliegtuig zit, heb ik niets aan jou." Je ziet het: Pukkies vriendin met het toverstokje speelt altijd de baas!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

KEN JE MIJ?

VRAAGT MOEDER POES

Natuurlijk hebben jullie allemaal weleens een poes gezien. Je weet best dat ik een zacht velletje heb. Als je me aaien wilt, moet je mijn haartjes glad strijken en nooit „tegen de draad in". Als ik blij ben, ga ik snorren. Als ik boos ben, ga ik blazen. Wist je dat ik in het donker heel goed zien kan?
Dag, jongens en meisjes, nu kennen wij elkaar nóg beter.

